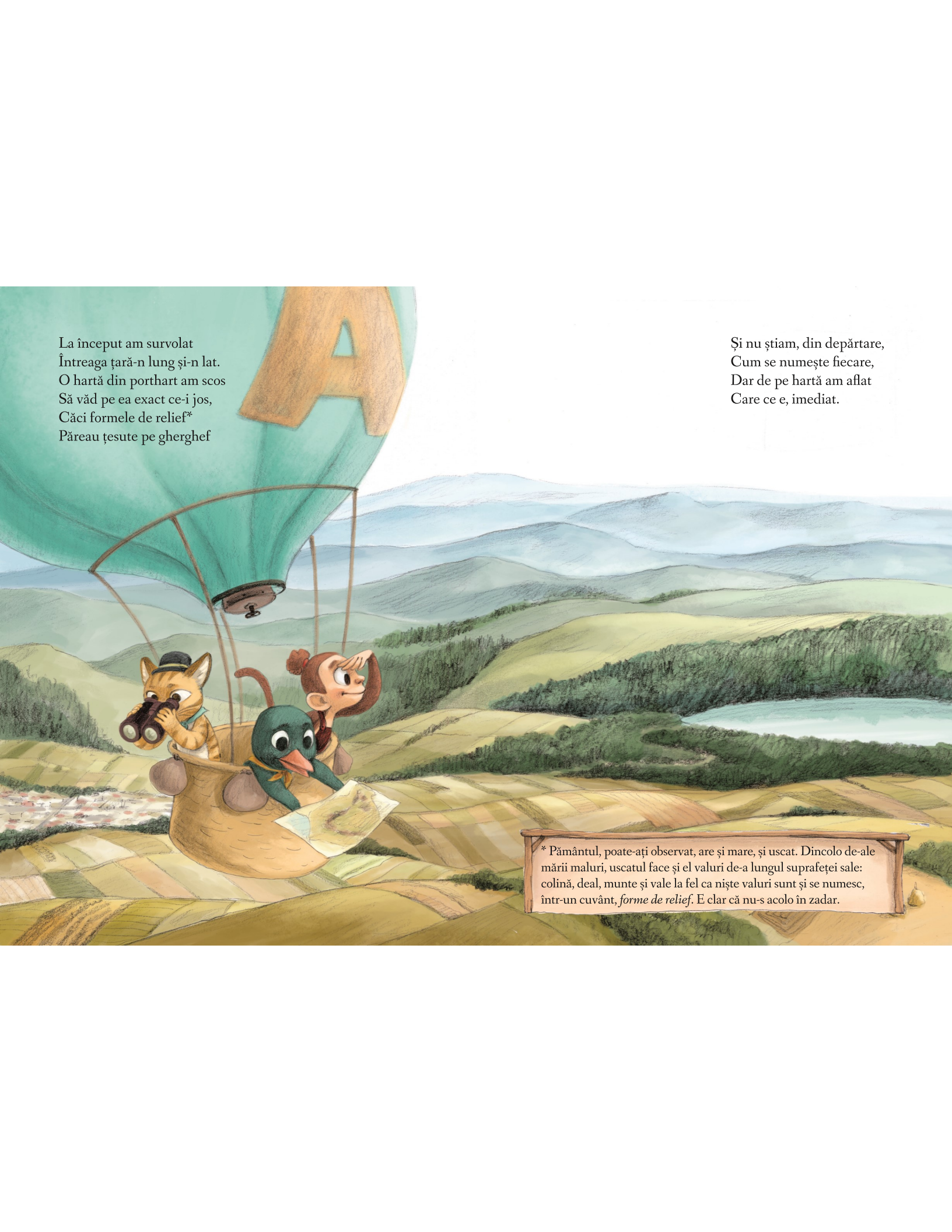

La început am survolat
Întreaga țară-n lung și-n lat.
O hartă din porthart am scos
Să văd pe ea exact ce-i jos,
Căci formele de relief*
Păreau țesute pe gherghef

Și nu știam, din depărtare,
Cum se numește fiecare,
Dar de pe hartă am aflat
Care ce e, imediat.

* Pământul, poate-ați observat, are și mare, și uscat. Dincolo de-ale mării maluri, uscatul face și el valuri de-a lungul suprafeței sale: colină, deal, munte și vale la fel ca niște valuri sunt și se numesc, într-un cuvânt, *forme de relief*. E clar că nu-s acolo în zadar.

De sus privită, România
Se-aseamă cu farfuria
Unui copil cam mofturos
Ce-a-ntors-o brusc cu gura-n jos,
Ca nu cumva mama să-i pună
În ea din supa ei cea bună.
De ce e ca o farfurie
Cu fundu-n sus? O voi descrie.

În centru are, bunăoară,
O regiune inelară,
În cea mai mare parte plată.
Ea e de munți înconjurată.
O să vă spun numele ei:
Podișul Transilvaniei.
Podișului îi dă contur
Un lanț de munți, jur-împrejur.

Să facem un experiment: se ia un marker permanent, se ia o farfurie goală (lăsați frumos supica-n oală), se-ntoarce invers și se scrie - cu markerul, ca pe hârtie - pe dosul ei orice reper pe care l-am văzut din cer. Când veți fi gata, veți vedea al țării relief pe ea.

Cum se numesc, vă întrebați?
Păi se numesc *Munții Carpați*.
Iar acești munți treptat coboară
Și spre-năuntru, și spre-afară,
În salturi acrobatice,

Spre *dealuri subcarpatice**.
Ele fac trecerea, se știe,
Spre zone joase, de câmpie.

* Acum e timpul să aflați că se numesc și Subcarpați – coboară-n lanț exterior, sunt poalele Carpaților.